

РЕШЕНИЕ

№ 3725

гр. София, 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4159** по описа за **2023** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба подадена от С. В. В., с адрес в [населено място] срещу Решение № 810 от 17.02.2023г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 121-ви състав, постановено по нахд № 11298/2022г., с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 21-4332-018916 от 17.09.2021г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел Пътна полиция-СДВР /ПП/ и, с което на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 300,00 лв. за нарушение на чл.150а, ал.1 от ЗДвП, и на основание чл.183, ал.1, т.1, пр.1 и 2 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 10,00 лв. за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

С жалбата се моли да бъде отменено решението на СРС, като незаконосъобразно и неправилно, поради това, че е постановено в противоречие със събрания материал. Оспорва се верността на показанията на свидетеля М., както и професионалната му възможност да установява нарушения по ЗДвП.

В съдебно заседание жалбата се поддържа жалбоподателя и от процесуалния му представител.

Ответникът по касация - началник сектор към СДВР, отдел Пътна полиция - СДВР не се явява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна. Пледира решението на СРС да бъде оставено в сила.

Предмет на касационно оспорване е решение № 810 от 17.02.2023г., постановено по нахд № 11298/2022г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на глава дванадесета от АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН.

От фактическа страна районният съд правилно е приел за установено следното:

На 20.08.2021г. около 14:00 часа в [населено място], ул."14" /О./, в района на паркинга на [жилищен адрес] касаторът управлявал л.а. „Ф. Голф” с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. С. В.. При проверка в ОДЧ от страна на актосъставителя Н. било установено, че В. се води на отчет в СДВР с издадено СУМПС №282791196 за категория В1, респ. че управлява МПС, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. При проверката също било установено, че водачът не носи СУМПС и контролен талон към СУМПС.

Управлението на л.а. „Ф. Голф” с рег. [рег.номер на МПС] от В. е констатирано по данни на свидетеля-очевидец С. С. М. - служител на 09 РУ-СДВР, който изготвил до началника на 09 РУ-СДВР докладна записка /л.7 от делото/, в която отразил как и къде е възприел, че касаторът управлява автомобила.

Съставеният АУАН е връчен на В., който не се възползвал от възможността да подаде възражения. Такива не са посочени и в акта. Бил съставен и протокол за предупреждение от 20.08.2021г. на касатора да не управлява МПС без съответна категория /л.10 от делото/.

При тези данни е издадено оспореното с въззивната жалба НП.

С обжалваното решение СРС е приел, че фактическата обстановка се доказва със събраните писмени и гласни доказателства. Този извод е правилен.

С представена по делото справка от ОПП-СДВР се установява, че В. притежава свидетелство за управление на МПС №[ЕИК], със срок на валидност до 18.09.2025г., валидно само за категория „В1“. Тази категория дава право на водачите да шофират малки автомобили с максимално тегло 400 кг. Видно от данни за регистрация /л.8 от делото/ управляваният от касатора л.а. „Ф. Голф” е с допустима максимална маса 2 780 кг.. За управление на това МПС се изисква наличие на категория „В“, за която касаторът не е правоспособен водач. Тези данни са установени с писмени доказателства, които не са оспорени по съответния ред. Следователно правилно, в съответствие с доказаните факти съдът е приел, че се касае за липса на СУМПС за категорията, към която спада управляваното МПС.

Правото на собственост по отношение на управлявания автомобил също е установено

с писмено доказателство /л.8/, което не е опровергано по надлежен ред. Обстоятелството, че на 20.08.2021г. около 14:00 часа в [населено място], ул."14" /О./, в района на паркинга на [жилищен адрес] касаторът е управлявал л.а. „Ф. Голф” с рег. [рег.номер на МПС] е установено с гласни и писмени доказателства. В съдебно заседание пред СРС е разпитан С. С. М. - служител на 09 РУ-СДВР, който лично възприел, че касаторът управлява в района на паркинга на [жилищен адрес] в [населено място], ул."14" л.а. „Ф. Голф” с рег. [рег.номер на МПС] . М. е районен инспектор на района, в който живее касаторът и по тази причина го познава и му е известно, че и друг път В. е спиран и е установявано, че не притежава необходимата категория за управление на МПС. Свидетел на нарушението може да бъде всяко лице, поради което е без значение дали М. е служител на СДВР и дали при установяване на нарушението е бил на работа. Тъй като М. не е съставил АУАН не е необходимо да има правомощия по ЗДвП. От друга страна свидетелят е дал показания, според които на 20.08.2021г. по време на процесното нарушение е бил на работа. Тези показания са дадени в присъствието на защитника на В., но не са оспорени и не е направено доказателствено искане за събиране на доказателства относно верността на показанията. При липсата на доказателства опровергаващи свидетелските показания правилно СРС ги е кредитирал. За касационните твърдения за наличие на лично отношение към В. от страна на свидетеля М. също не са представени доказателства и по тази причина са неоснователни. Знанието на свидетеля за предишни нарушения на ЗДвП от касатора не сочи на лично отношение, заинтересованост или други обстоятелства, поради които показанията му да бъдат изключени от доказателствения материал. Служебното положение на свидетеля - районен инспектор, което не се оспорва от касатора, допуска знанието за други нарушения.

Свидетелят М. е изготвил и докладна записка, в края на която е посочена дата 20.07.2021г. По време на разпита свидетелят е обяснил, че се касае за грешка, като вместо месец 08 е посочен месец 07. Правилно с оспореното решение е прието, че е допусната фактическа грешка при изписване на месеца. Показанията на свидетеля се доказват с друг документ - доклад за установен факт и предприети действия /л.9/, подписан както от М., така и от друго лице - С. С.. АУАН също е съставен за нарушение на дата 20.08.2021г. и е подписан както от М., така и от касатора и то без възражения. И свидетелските показания и посочените документи касаят едно и също нарушение поради което изписването на месеца като "07" вместо "08" следва да се приеме като фактическа грешка.

При данни за субекта и за нарушението правилно с оспореното решение е прието, че е извършено нарушение по чл.150а, ал.1 от ЗДвП - управление на моторно превозно средство от водач, който не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство. Наказанието за това нарушение е глоба от 100,00 до 300,00 лв. /чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП/. Правилно с оспореното решение е прието, че определеното в максимално предвидения размер наказание - глоба от 300,00 лв. е съобразено с целите на чл.27, ал.2 от ЗАНН, при отчетена завишена обществена опасност на нарушението и нарушителя. Касаторът е наказван многократно за нарушения по ЗДвП, включително и за нарушения на чл.150а, ал.1 от същия закон.

С показанията на актосъставителя е установено и второто нарушение. Касаторът по време на проверката не е носил СУМПС от съответната категория и контролния талон към него. СРС е достигнал до правилния извод както за правната квалификация, така

и за наложеното наказание за това нарушение.

Неоснователни са касационните възражения във връзка с показанията на актосъставителя. Действително актосъставителят не е бил свидетел на управлението на автомобила, но останалите обстоятелства е констатирал лично. Предвид изминалия период от време от съставянето на акта /20.08.2021г./ до провеждането на разпита /23.11.2022г./ е логично актосъставителят да не си спомня всички факти и обстоятелства. След предявяване на акта Н.Н. е потвърдил, че нарушението е извършено на посочената в акта дата.

Предвид изложеното оспореното съдебно решение е постановено при правилното приложение на закона и без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и като такова следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба е неоснователна,

Страните не са претендирали присъждане на разноски.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр. с чл.63в от ЗАНН ,
СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 810 от 17.02.2023г., постановено по нахд № 11298/2022г. по описа на СРС, НО, 121- ви състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.